

dannes til Holdeplads. Staten er i saa høj Grad interesseret deri, at alene det er Grund nok til at imødekomme dette Andragende, som jeg paa det bedste skal anbefale til Ministerens Velvillie.

Bjerre: Sammen med det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 27 om ved den foreslaaede Udvidelse af Hinnerup Station at bevare den paa samme Side af Banelegemet som nu. Alle Stationerne paa denne Banestrækning ere efterhaanden blevne udvidede, og allerede for 8—9 Aar siden var det foreslaaet, at Hinnerup Station skulde udvides sammen med Hadsten. Det blev imidlertid trukket i Langdrag, der gik 8—9 Aar. Saa kom i Fjor Kravet stærkt frem, og det blev vedtaget her i Tinget ved Finanslovens anden Behandling, at Hinnerup Station skulde ombygges og udvides. Der blev bevilget en Sum af 127,000 Kr., med en første Rate paa 20,000 Kr., og nu for i Aar er der opført 107,000 Kr.

Da dette Forslag fremkom i Fjor, var jeg og andre ærede Medlemmer, der var interesserede i Udvidelsen og idelig og idelig af Beboerne var blevne opfordrede til at gøre noget derfor, ikke opmærksomme paa og tænkte ikke paa, at der kunde være Tale om at flytte Stationen. Hovedsagen for os var at faa den udvidet, saa at den kunde tjene til Besørgelse af Gods og Publikum til Gavn for Egnen. Da der foresloges en Flytning, var der selvfølgelig nogle, som var glade ved denne Flytning, som de ikke havde ventet, men der var mange flere, der var utilfredse. Jeg mente, der ikke var nogen særlig Grund til at gøre noget ved tredje Behandling i Fjor, idet jeg mente, at det var af den Slags Ting, der nok ordne sig af sig selv.

Jeg mindes, at da vi vedtog denne Udvidelse af Hinnerup Station, var det efter en Plan, hvor selve Stationsbygningen skulde ligge paa den ene Side og Varebygningen paa den anden. Planen skrev sig nemlig fra den Tid, da nu afdøde Baron Juul var Minister for offentlige Arbejder, og han mente, at der skulde spares, derfor maatte vi nøjes med denne Ordning. Der var først krævet 167,000 Kr., og man lod sig nøje med 120,000 Kr. Ogsaa med Hensyn til Sporene var der visse Bestemmelser, som vi ikke var tilfredse med. Da det saa endelig kom til Stykket, viste det sig, at Administrationen sammen med mig og de i Stationens Ud-

videlse interesserede meget godt kunde ordne det saaledes, at vi flyttede Varehuset om og lavede en god Station, som var tilfredsstillende for alle, men ikke efter den i Rigsdagen vedtagne Plan, men efter den Plan, der passede til Befolkningens og Statsbanernes Tarv. Det samme var Tilfældet, da vi i sin Tid fik Stationen ved Bjerregrav udvidet. Da tilbød Administrationen, at hvis Beboerne paa den Side, hvor det vilde koste noget mere, vilde yde Tilskud, kunde den godt lægges derover.

Det kan heller ikke forlanges, at Finansudvalget, naar der kommer Forslag om Stationers Udvidelse, skulde kunne vide, om Stationen er ført over paa den Side, hvor den ligger bedst og heldigst, og end mindre kunne vi menige Medlemmer, som stemme for en saadan Udvidelse, være forpligtede til at sætte os ind i, om det er heldigst, at den ligger der. Det er og maa altid blive Administrationens Sag at bestemme det under Hensyntagen til den Egn, der skal bruge Stationen. Den Praksis, som har været fulgt her i Rigsdagen, har vistnok ogsaa været, at vi ikke blandede os i dette Spørgsmaal, men overlod det til Administrationen.

Nu sker altsaa dette, at den daværende Minister for offentlige Arbejder, den nuværende Justitsminister, i Fjor sagde, at nu blev det Alvor med Udvidelsen af Hinnerup Station, og tilføjede: Vi komme til at lægge den efter den gamle Plan, thi den nye have vi ikke. Jeg vidste ikke noget om, hvad den nye eller den gamle Plan indeholdt, og jeg svarede: Det har vel ikke noget at sige. Men der er den Forskel, at efter den gamle Plan foreslog man at flytte Stationen over paa den anden Side, medens man efter den nye foreslog at bevare den paa den Side, hvor den nu ligger; og havde altsaa den nye Plan tilfældigvis været herinde, havde vi vedtaget, at Stationen skulde blive liggende, hvor den ligger. Men selvfølgelig var de Folk, som nu fik en Gave, som de ikke havde nogen Grund til at vente, ivrige for at bevare den — det kan man ikke fortænke dem i —, og de andre var selvfølgelig lige saa ivrige. Derfor var der en Deputation herovre fra hver Side, og jeg forstaa godt, at Finansudvalget ikke kunde se, hvad der var Ret eller ikke Ret — lad nu det ogsaa være, som det er —, men vi, som ere lokalkendte, maa oplyse om de faktiske Forhold.

Det faktiske Forhold ved Hinnerup Station er, at fra Vestsiden komme mindst